

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/30/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3711206585
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 09. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Beáta Čupková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:3711206585.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Beáty Čupkovej a sudkýň JUDr. Viery Škultétyovej a JUDr. Zuzany Slušnej v spore žalobcu A. B. C., bytom D. XXX/XX, E. F., právne zastúpený JUDr. Jánom Legerským, advokátom so sídlom Nám. Sv. Anny 15/25, Trenčín, proti žalovanému Klub Strážov, občianske združenie so sídlom Švabinského 17, Bratislava, IČO: 36 115 614, o ochranu osobnosti, na odvolanie žalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Považská Bystrica, zo dňa 29. novembra 2022, č. k. 7C/51/2022-430, takto

rozhodol:

Uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej časti **p o t v r d z u j e**.

Žalobca **m á** proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým uznesením zastavil konanie (výrok I.) a rozhodol, že žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznáva (výrok II.). Právne vec posúdil podľa § 144, § 145 ods. 1, § 146 ods. 1, § 256 ods. 1, § 257, § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že vzhľadom k tomu, že žalobca vzal žalobu späť celkom a keďže zo strany žalovaného nedošlo k písomnému vyjadreniu nesúhlasu so zastavením konania z vážnych dôvodov, konanie v zmysle zákonných ustanovení zastavil. Uviedol, že k späťvzatiu žaloby došlo v nadväznosti na obsah Uznesenia Najvyššieho súdu zo dňa 31.05.2022, č. k. 9Cdo/78/2021, právoplatného a vykonateľného dňa 07.07.2022, ktorým Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil Rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 25. augusta 2016 sp. zn. 19Co/735/2015 a rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica zo 17. júna 2015, sp. zn. 7C/257/2014 a vec vrátil Okresnému súdu Považská Bystrica na ďalšie konanie. Zo záverov vyššie uvedeného uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplýva, že na zodpovednosť žalovaného síce nemožno vzťahovať ustanovenia zákona č. 22/2004 Z.z., čo však neznamená, že zodpovednosť žalovaného nie je daná, a preto treba právne posúdiť zodpovednosť žalovaného na základe všeobecných ustanovení o ochrane osobnosti v zmysle § 11 Občianskeho zákonníka. Poukázal na to, že predmetom sporu bolo právo žalobcu na ochranu jeho osobnosti pred nepravdivými tvrdeniami zverejnenými na stránke G., ktorej administrátorom bol práve žalovaný. Uviedol, že žalovaný počas celého konania, ktoré trvalo vyše 11 rokov, neuskutočnil žiadne kroky smerujúce k tomu, aby došlo k reparácii prípadných zásahov do osobnostných práv žalobcu, pričom žalobca využíval svoje procesné právo na súdnu ochranu pred neprimeranými a nezákonnými zásahmi do jeho osobnostných práv a v priebehu celého konania vyvíjal takú procesnú aktivitu, aby sa mu zákonnej ochrane dostalo v čo najkratšej zákonnej dobe. Mal za to, že zo záverov prvoinštančného súdu, odvolacieho súdu, dovolacieho súdu a ani Ústavného súdu Slovenskej republiky, okrem polemiky nad pasívnou vecnou legitimitáciou, nebol zásah do práv žalobcu zo strany žalovaného nijako vyvrátený, dokonca bola konštatovaná potreba aplikácie § 11 OZ, a preto dospel k záveru, že v danej veci nepochybne existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, odôvodňujúce aplikáciu ustanovenia § 257 CSP, keďže žalobca v priebehu celého konania účinne využíval všetky procesné „zbrane“ ktoré mu Civilný sporový poriadok poskytuje na bránenie svojich osobnostných práv voči zásahom zo strany

žalovaného, účinne využil svoje ústavné právo na súdnu ochranu, táto však nebola meritórnym rozhodnutím poskytnutá ani po viac ako 11 rokoch, a preto by bolo neprimeranou tvrdosťou zaviazať žalobcu, ktorý po takejto dlhej dobe zoberal svoju žalobu späť, na náhradu trov konania, hoci zavinil zastavenie konania. Pokiaľ ide o ďalší aspekt aplikácie § 257 CSP, a to podiel oboch strán na vzniku a priebehu sporu, uviedol, že žaloba na ochranu osobnosti je tzv. satisfakčná žaloba a jedinou motiváciou žalobcu na vedenie sporu bolo predchádzajúce konanie žalovaného, resp. subjektov, ktoré na stránke žalovaného zverejňovali predmetné tvrdenia, a preto aj z tohto dôvodu, kedy vznik sporu do značnej miery zapríčinil aj žalovaný svojou činnosťou, sa mu javilo ako nespravodlivé zaviazať žalobcu k povinnosti nahradiť žalovanému trovy konania.

2. V zákonom stanovenej lehote proti výroku II. tohto uznesenia podal odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP, pretože súd vo veci nesprávne rozhodol pre neznalosť skutkového stavu, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že o danej veci opakovane konali súdy všetkých stupňov, od prvostupňového až po dovolací súd, tiež aj Ústavný súd SR a na základe rozhodnutia dovolacieho súdu bola vec vrátená okresnému súdu, pričom dovolací súd konštatoval, že súdy nižšieho stupňa vec nesprávne právne posúdili, keď vo veci postupovali podľa zákona o elektronickom obchode, a tak sa vec po 11 rokoch opäť vrátila na súd prvého stupňa. V odvolaní argumentoval tým, že svojím konaním nespôsobil žiadne prieťahy v konaní, vyjadrenia a prostriedky procesnej obrany podával včas, zúčastňoval sa súdnych pojednávaní. Uviedol, že žalobca zoberal žalobu v celom rozsahu späť a uviedol, že konanie sa po tak dlhej dobe od začatia vrátilo do štádia spornosti otázky pasívnej vecnej legitímácie žalovaného, ku ktorej boli v priebehu konania zo strany súdov postupne prijaté odlišné závery s tým, že internetová stránka, na ktorej boli uverejnené sporné výroky, bola zrušená. Poukázal na to, že žalobca v späťvzati žaloby uvádza, že po rozhodnutí Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 26.04.2012 žalobca sporné príspevky „presunul do časti „septik“, ktorá nie je verejne prístupná“. Na základe uvedených tvrdení žalobcu je teda zrejmé, že sporné príspevky boli pred viac ako 10 rokmi znepřístupnené verejnosti. Podľa názoru žalovaného mal prvostupňový súd v dôsledku zastavenia konania na návrh žalobcu priznať žalovanému náhradu trov konania. Namietal, že v odôvodnení namietaného ustanovenia nie je nikde zmienka o tom, v čom majú spočívať výnimočné okolnosti danej veci pre uplatnenie § 257 CSP, splnenie tejto podmienky súd nijako ďalej nerozvinul, neaplikoval na konkrétnu vec, a teda nepreukázal jej splnenie v konaní, a to napriek tomu, že v namietanom uznesení ju správne identifikoval ako nevyhnutný predpoklad pre postup podľa § 257 CSP. Ku konštatovaniu súdu prvej inštancie, že „celý spor trvá už viac ako 11 rokov, pričom žalobcovi sa tak po celú dobu konania nedostalo žiadnej satisfakcie, či už majetkovej alebo nemajetkovej“ uviedol, že toto tvrdenie nemá oporu v skutkových zisteniach ani v stave konania, keďže v konaní doposiaľ nebolo preukázané, že namietané výroky zo strany žalobou predstavujú neoprávnený zásah do jeho práv, ani že za namietané výroky má niesť zodpovednosť žalovaný (ktorý nie je ich autorom). Tvrdenie súdu prvej inštancie, že „sa žalobcovi nedostalo žiadnej satisfakcie“ označil za nepravdivé, pretože žalovaný už v roku 2016 uverejnil „OSPRAVEDLNENIE“ na svojej webovej stránke, o ktorom bol žalovaný informovaný s tým, že ospravedlnenie uverejnil na základe rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č.k. 19Co/735/2015-340 zo dňa 25.08.2016. Poukázal na to, že namietané výroky boli presunuté na neverejnú časť internetovej stránky žalovaného, a teda sú už viac ako 10 rokov pre verejnosť nedostupné. Namietal, že v danom prípade nejde len o satisfakčnú žalobu, pretože žalobca sa od začiatku domáha ospravedlnenia (ktoré sa mu dostalo v roku 2016), odstránenia namietaných výrokov (tie sú z verejnej časti webovej stránky odstránené dokonca už od roku 2012) a zaplatenie „primeranej peňažnej náhrady - v sume 5.000 eur“, čo v prípade úspechu by pre žalobcu nepochybne znamenal aj majetkový prospech. Má za to, že súd prvej inštancie pristupoval k stranám sporu diferencovane, až diskriminačne. Navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania zmenil tak, že žalovanému prizná 100 % náhradu trov konania.

3. K podanému odvolaniu sa žalobca vyjadril podaním, v ktorom uviedol, že navrhuje, aby odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správne potvrdil. Uviedol, že aplikácia § 257 CSP bola vzhľadom na výnimočné okolnosti celej veci opodstatnená, pričom súd dostatočne a výstižne poukázal na všetky rozhodujúce skutočnosti. Námietky žalovaného nepovažoval za opodstatnené. Uviedol, že výnimočné okolnosti a dôvody hodné osobitného zreteľa na nepriznanie náhrady trov konania žalovanému spočívajú predovšetkým v postupe žalobcu v konaní, v správaní žalovaného počas konania ako aj pred jeho začatím a v okolnostiach priebehu a vývoja konania až do späťvzatia žaloby, ku ktorému pristúpil po zvážení neúčelnosti ďalšieho pokračovania v konaní, kde už nebolo možné základný

účel nároku dosiahnuť. K takémuto stavu konania pritom žalobca žiadnym spôsobom neprispel, ale naopak, žalovaný mal možnosť samotnému konaniu predísť alebo zabrániť jeho ďalšiemu pokračovaniu už v jeho počiatočnom štádiu odstránením nepravdivých a hanlivých príspevkov o osobe žalobcu na stránke prevádzkovej žalovaným, a to bez ohľadu na to, či by bola zodpovednosť žalovaného podľa zák. č. 22/2004 Z.z. daná alebo nie. Poukázal na to, že dovolací súd vyslovil záver o tom, že na zodpovednosť žalovaného nemožno vzťahovať ustanovenia zák. č. 22/2004 Z.z., čo však neznamená, že zodpovednosť žalovaného nie je daná, ale je ju potrebné právne posúdiť na základe všeobecných ustanovení o ochrane osobnosti v zmysle § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. Na základe uvedeného má za to, že napadnuté uznesenie je vecne správne a zákonné a zároveň aj dostatočne a zrozumiteľne odôvodnené.

4. Žalovaný sa vyjadril k vyjadreniu žalobcu podaním, v ktorom uviedol, že žalobca nešpecifikoval v čom spočíva výnimočnosť postupu súdu podľa § 257 CSP, keďže platí, že takýto postup musí byť presvedčivo zdôvodnený s ohľadom na intenzitu preukázaných dôvodov hodných osobitného zreteľa, avšak v konaní žiadny dôvod nebol pomenovaný ani preukázaný. Je potrebné veľmi konkrétne uviesť, v čom spočíva výnimočnosť daného prípadu a ktoré sú dôvody osobitného zreteľa. Má za to, že v konaní nebolo preukázané, že išlo o zverejnenie príspevkov nepravdivých a objektívne spôsobilých zasiahnuť do osobnostných práv žalobcu závažným spôsobom, ale len to, že sa naň nevzťahuje zákon č. 22/2004 Z.z. a všetky ostatné otázky zostali otvorené. Navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania zmenil tak, že žalovanému prizná 100% náhradu trov konania, vrátane trov odvolacieho konania.

5. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že uznesenie súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti o náhrade trov konania potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne.

6. Uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku o zastavení konania odvolaním nebolo napadnuté, preto je v tejto časti právoplatné a rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknuté.

7. Podľa § 256 ods. 1 CSP ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

8. Zmyslom využitia zásady zavinenia je sankčná náhrada trov konania, ktoré by pri jeho riadnom priebehu nevznikli, uložená rozhodnutím súdu tomu, kto ich vznik zavinil. Náhrada týchto trov sa prisudzuje bez ohľadu na meritórny výsledok sporu. Zavinenie však nie je možné interpretovať v doslovom jazykovom zmysle, ale vo vzťahu príčinnej súvislosti, v ktorom príčinou je správanie sa strany sporu, teda aj jej prejav vôle spočívajúci napr. v späťvzťatí žaloby, a dôsledkom vzniku trov protistrany. Pokiaľ jedna procesná strana zaviní, že konanie muselo byť zastavené, pričom vo veci nemôže byť meritórne rozhodnuté, a tým zistené, či bola žaloba podaná dôvodne, vzniká jej zásadne povinnosť nahradiť druhej procesnej strane trovy konania.

9. Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

10. Ustanovenie § 257 CSP predstavuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP) a od zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 CSP). Súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa. Znamená to, že súd nemusí zaviazat' neúspešnú stranu na náhradu trov konania, resp. nemusí zaviazat' stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojím zavinením, aby tieto trovy nahradila protistrane. Dôvody osobitného zreteľa ani výnimočné okolnosti zákon bližšie nešpecifikuje. Výklad týchto podmienok ponecháva na súdnu prax. To však neznamená, že tým vytvára priestor na nekontrolovanú voľnú úvahu súdu. V zmysle ustálenej judikatúry (napr. uznesenia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2MCdo 17/2009, sp. zn. 5Cdo 67/2010, sp. zn. 3MCdo 46/2012) nemožno § 257 CSP považovať za ustanovenie, ktoré by zakladalo voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvôle), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť.

11. K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácie. Tento dôvod je teda daný charakterom tohto konania alebo charakterom procesnej situácie. Dôvody hodné osobitného zreteľa sa môžu týkať sociálnej situácie strán sporu. V takomto prípade je potrebné pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa prihliadať na osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery oboch (všetkých) strán, teda nielen toho, koho by postihovala povinnosť nahradiť trovy, ale aj toho, ktorého majetková sféra by bola použitím výnimočného ustanovenia dotknutá. Do úvahy treba brať tiež také okolnosti, ktoré viedli k súdnemu uplatneniu nároku a prihliadnúť i na postoj strán v konaní. Z uvedeného výkladu § 257 CSP vyplýva, že pri aplikácii tohto zákonného ustanovenia možno prihliadať i na okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku na súde. Nie každú okolnosť, ktorá by aj bola príčinou vzniku sporu, však možno považovať za dôvod hodný osobitného zreteľa, pre ktorý by inak úspešnej strane konania súd náhradu trov konania nepriznal (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 25.02.2009, sp. zn. 4 MCdo 2/2008).

12. V tomto prípade bolo potrebné podľa odvolacieho súdu pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania vychádzať z okolností súdnej veci.

13. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie sa pri rozhodovaní o trovách vyššie uvedenými zásadami dôsledne riadil a rozhodol správne, keď na uvedený prípad aplikoval ustanovenie § 257 CSP. Je zrejmé, že súd prvej inštancie riadne zistil dôvody a aj adekvátne odôvodnil aplikáciu § 257 CSP. Riadil sa tým, že podľa ustálenej súdnej praxe (napr. nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 119/03 či uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 67/2010) musia byť výnimočnosť použitia ustanovenia § 257, ako aj to, v čom súd videl, že išlo o prípad hodný osobitného zreteľa, náležite odôvodnené. (ŠTEVČEK, M., FICOVÁ, S., BARICOVÁ, J., MESIARKINOVÁ, S., BAJÁNKOVÁ, J., TOMAŠOVIČ, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016. s. 940 – 943).

14. Súd prvej inštancie výnimočné okolnosti a dôvody hodné osobitného zreteľa na nepriznanie náhrady trov konania žalovanému dôvodne vzhliadol v postupe žalobcu v konaní, v správaní žalovaného počas konania ako aj pred začatím konania a v okolnostiach priebehu a vývoja konania až do späťvzatia žaloby žalobcom, ku ktorému žalobca pristúpil s ohľadom na doterajší priebeh konania v tejto veci, keď od podania žaloby dňa 15.06.2011 uplynulo viac ako 11 rokov, nedošlo k takému konečnému rozhodnutiu vo veci, ktorým by bola porušeným právam žalobcu poskytnutá akákoľvek účinná a spravodlivá ochrana a podľa názoru žalobcu nebolo možné základný účel tohto nároku dosiahnuť, keďže internetová stránka, na ktorej došlo k zverejneniu nepravdivých a zároveň hrubo urážlivých príspevkov o osobe žalobcu týkajúcich sa uplatneného nároku na ochranu osobnosti bola už zrušená, čo znamená, že tak uloženie povinnosti ospravedlnenia na takejto internetovej stránke, ako aj uloženie povinnosti odstránenia príspevkov z takejto stránky, nie je už reálne a vykonateľné a ďalšie pokračovanie v uplatňovaní predmetného nároku z neoprávneného zásahu do osobnostných práv žalobcu sa stalo neúčelným.

15. Súd prvej inštancie zohľadnil, že predmetom sporu bolo právo žalobcu na ochranu jeho osobnosti pred nepravdivými tvrdeniami zverejnenými na stránke G., ktorej administrátorom bol práve žalovaný, a ktorá bola zrušená. Napriek odvolacím námietkam, že v konaní nebolo preukázané že namietané výroky zo strany žalobcu predstavujú neoprávnený zásah do práv žalobcu a že za namietané výroky má niesť zodpovednosť žalovaný, odvolací súd zdôrazňuje, že z doterajších rozhodnutí súdov v tejto veci nevyplývala spornosť toho, že zverejnené príspevky o osobe žalobcu boli nepravdivé a objektívne spôsobilé privodiť ujmu na osobnostných právach žalobcu, v dôsledku rozhodnutia ústavného súdu SR zo dňa 27.01.2021 sp.zn. III. ÚS 382/2020 a následne rozhodnutia NS SR sp. zn. 9Cdo/78/2012 zo dňa 31.05.2022 zostala spornou otázkou posúdenia postavenia žalovaného z hľadiska jeho zodpovednosti za zverejnenie príspevkov podľa zák. č. 22/2004 Z.z., ktorá bola posúdená tak, že na zodpovednosť žalovaného nemožno vzťahovať ustanovenia zákona č. 22/2004 Z.z., čo však neznamená, že zodpovednosť žalovaného nie je daná, ale je potrebné jej posúdenie na základe všeobecných ustanovení o ochrane osobnosti v zmysle § 11 a nasl. OZ.

16. Je pravdou, že súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný počas celého konania neuskutočnil žiadne kroky smerujúce k tomu, aby došlo k reparácii zásahov do osobnostných práv žalobcu a žalobcovi sa po celú dobu trvania sporu nedostalo žiadnej satisfakcie, čo zdôvodnil tým, že zo záverov všetkých všeobecných súdov, ktoré v danom spore rozhodovali a ani z rozhodnutia Ústavného súdu SR nebol zásah do práv žalobcu zo strany žalovaného vyvrátený. Pokiaľ žalovaný v odvolaní tieto tvrdenia súdu

namieta a predkladá dôkaz, že v roku 2016 na svojej webovej stránke uverejnil „ospravedlnenie“, opomína, že splnenie tejto povinnosti mu bolo uložené právoplatným a vykonateľným súdnym rozhodnutím. Pokiaľ namietané výroky boli v priebehu konania v súvislosti s rozhodnutím odvolacieho súdu zo dňa 26.4.2012 presunuté na neverejnú časť internetovej stránky tak, ako v odvolaní zdôrazňuje žalovaný, uvedené potvrdzuje skutočnosť, že bolo v dispozícii žalovaného nepohodlné príspevky odstraňovať, vymazávať, presúvať, t.j. uvážiť, či žalovaný informáciu uvedenú v anonymnom diskusnom príspevku uverejní alebo neuverejní.

17. S prihliadnutím na tieto výnimočné okolnosti danej veci za situácie, že webová stránka zverejňujúca predmetné výroky bola zrušená, v dôsledku čoho má svoje opodstatnenie aj tvrdenie žalobcu o neúčelnosti ďalšieho pokračovania v konaní, kde už nebolo možné základný účel nároku dosiahnuť, odvolací súd v súvislosti so zastavením konania považuje za vecne správne rozhodnutie, ktorým sa žalovanému nepriznáva náhrada trov konania z dôvodov hodných osobitného zreteľa podľa § 257 CSP, hoci zastavenie konania späťvzatím žaloby procesne zaviniť žalobca.

18. Okolnosti danej veci preto podľa odvolacieho súdu predstavujú dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP, ktoré spôsobujú nepriznanie náhrady trov konania žalovanému.

19. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % proti žalovanému, nakoľko bol v odvolacom konaní plne úspešný. O výške náhrady trov bude rozhodovať súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

20. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).